

YADİGAR TƏVƏKKÜL

NECƏSƏN?

(elegiya)

Ay könlümün növ baharı,
Qəfildən qısa dönənəm.
Bulud tək qəlbə dolub,
Gözümdə yaşa dönənəm,
Necəsən?

Məhəbbəti söylədən sən,
Darıxmağı öyrədən sən.
Dönüb nəgməyə, şeirə,
Ürəyimi göynədən sən.
Necəsən?

Duyğuları paralayan,
Ürəyimi yaralayan,
Həsretini, hicranını
həyatımda sıralayan,
Necəsən?

Həsretiylə alışıran,
Könlümdə şər qarışıran,
Taleyimlə barışıran,
Ay ruhumu danışdıran,
Necəsən?

Hərdən sözlər
ilişib qalar baxışlarında -
deyə bilməzsən...
Hərdən qarşıdakı insan susar,
baxışında fəryad edər...
Kəsər bütün ümüdlərini -
aciz qalarsan, o susduqca.

Küsərsən, inciyərsən, qırılırsan...
Yenə dönüb,
doğma baxışlarına sığınarsan...
Heç səndən xəbəri olmaz,
heç yadına belə düşməzsən.
Unudar, həyatından əsib keçdiyini -
külək kimi...
Küləklər əsər, coşar, dağıdar,
ən nəhayət, məhv edib, gedər...
Geriye belə baxmaz...
Dağıtdığını görməz - sən kimi...
Sən onu düşündükscə, o uzaqlaşar...
Öz həyatını yaşayar...
Yanan da sən olarsan, yaman da...
Ətrini duyarsan baxışlarından,
gözündən süzülər həsrətin...
Çəkinə-çəkinə toxunarsan, rəsminə -
duyar, inciyər deyər...
Hər toxunuşun ürəyini yandırar...
Yenə buz kimi baxışlara sarılırsan...
İçindən bir səs gələr,
amma "canım" deyər bilməzsən...
Qürurun parçalayər səni, yenə də susarsan.
O sənə susduqca, sən dünyaya üsyan edərsən...
Xəyallarında olar, dualarında olar,
hər günündə, hər anında olar...
Yox, hər anın olar...
Bəlkə də sənə gülər, acımla əylənər,
hisslərinlə oynayar baxışları.
Yenə də küsə bilməzsən.
Yağış kimi yağar, ruhuna hopar...
Çəkər gedər, sənə tək bir rəsmi qalar...
Həyatının mənası olan tək bir rəsmi!..

Və o rəsmdən soruşarsan:
- "Necəsən?!.."

Heç olubmu ki, əlinin yetmədiyi, yaxınında -
eyni yolun
o biri tərəfi qədər yaxın məsafədə olar,
ya da bir addımlığında...
Dönüb baxmazsan, çevrilmədən keçərsən.
Kimsə qulağına pıçıldayar qəflətən,
"Buradadır!" - deyər.
Əlini ürəyinin üstünə qoymağdan
başqa çarən olmaz...
Bə'zən səndən əvvəl ətrin çatar,
qoxun çatar.
Pərvanə olarsan o qoxunun ətrafında...
Bilirsənmi,
boynuna sarılmaq istədiyən kəsin
baxışına sarılmaq ağrısını?!..
Ya da soyuq bir şəkildən boylanan gözlərə
baxmağın çarəsizliyini...
Çarəsizliyi də sən öyrətdin ey mənə...
Həyat müəllimim oldun...
Ey sevgini, həsrəti, hicranı,
çarəsizliyi öyrədənəm!..
Son qoy bu çarəsizliyə!..
Axı çarəsizlik - ruhun cismindən qopmasıdır...
Axı çarəsizlik - sənə susmağın,
mənimsə susmağı bacarmadığım kimidir...
Bədənimin hər yerində fərqli ağrılar var...
Sən bilirsənmi, çarəsizliyin nə olduğunu?!..
Ölüb, məzarda oyanmaqdı - Çarəsizlik!..
Üstünə tökülmüş torpağı
yalın əlinlə parçalamaqdı - Çarəsizlik!..
Ölmüş ruhumu oyatdığım,
yenidən parçaladığın kimidir, tam olaraq...
Səni görmək,
səsini duymaq ümidü ilə yaşamaqdı - Çarəsizlik!..
Ala bilməyəcəyim cavabdır ey - Çarəsizlik...
Almadığın "Salam" kimidir, Çarəsizlik...
Ey salamımı almayanım
- "Necəsən?!.."

Bə'zən duyğularımın qonağı olursan,
bə'zən də xatirələr qonaq gəlir,
sevgi kimi.
Sevgi nədir, necə olur?!..
Sevgi alovdur - yandırar, yaxar, odlayar...
Sevgi - əlində daşıya biləcəyin bir oddur...
Toxunsan, ürəyini yandıraçaq bir od.

Toxunmağa belə qorxarsan.
Sənə toxunmağa qorxduğuna
biri gəlib ruhunu atar...
Amma iradəsi yetməz
sənə birlikdə "Mən" olmağa...
Tək yanarsan,
bitməz ağrıların kimsə duymaz...
O isə heç dərk etməz,
etdiyi günahın ağırlığını...
Sevib də dönməkmi var?!
Yəqin varmış...
Gəlir, sevdilir özünü və gedir...
Sevdinmi, sevmədinmi?!..
Gəldin, yandırdın və getdin...
İndi də susaraq tamaşa edirsən,
yanan diləklərimə...
Sevgi özünü oda atmaqdı,
sənsə bacarmadın, sevməyi...
Sən özünün bacarmadığını öyrətdin...
Bağlanmağı, yanmağı öyrətdin...
Təkcə susmağı öyrədə bilmədin...
Qərībədir əvvəl səni sevdim,
həsrətinə qarışdım,
sonra isə həsrətini də sevdim,
xəyalına bağlandım...
İndi isə susmağımı da sevirəm,
sənə mənə sevmədiyən qədər...
Səni - ömür boyu sevməyəcəyin qədər,
sevgidən qorxduğun qədər sevirəm...
Səni susduğun qədər sevirəm
və yenə də xəbər alıram:
- "Necəsən?!.."

Xəyalın yenə qonağıdır,
yenə gecəmin günəşi doğub...
Heç günəşi adi gözlə seyr etdinmi?
Bir qədər baxarsan, gözlərin qamaşar.
Bax, sən həmin günəşsən, dünyamın günəşi.
O günəş ki, yandırır könlümü eşqi, atəşi ilə...
Bilirəm, çox sevdiyindən gizlədirsən gözlərini.
İncitməyə qıymırsan...
Göz yaşlarıma dözmürsən, eləmi?!..
Ona görə də gizlədirsən, gözlərini...
Amma o baxışlara o qədər ehtiyacım var ki...
Bilirsən axı bunu...
Sənə əllərin heç darıxdımı?!..
Darıxdımı, saçlarının bəyazı?!..
Əllərini saçlarına çəkib, ovcunu qoxladın?!..
Yoxladınmı, heç baxışların qoxusunu?!..
Bir dəfə də olsun,
hiss etdinmi boynuna sarılan sevginin yuxusunu?!..

Bilmədin!..
 Bilsəydin, susmazdın...
 Susmaqla nə öyrədəcəksən ki?!..
 Uzaq olmağımı?!..
 Yox, əzizim, sən susduqca daha dəyərli olursan...
 Sən susduqca, daha çox sevilirsən...
 Sən susduqca, nəfəsinin ətri toxunur ruhuma...
 Sən susduğun qədər ölürəm ey, ölürəm!..
 Sevgi - sevdininin və sevginin uğrunda yanmaqdır!
 Susaraq yandırma!
 Sənə nəfəs qədər ehtiyacım var...
 Nəfəsimi ömürlük kəsən adam!
 Şəkillərdən boylanın,
 gözlərinin giləsində susan adam!
 Gəl, sevgimdən küsən adam.
 Gəl, sənə ehtiyacım var.
 Kimsə əvəz etmir səni,
 Gəl ki, duyum nəfəsinini!..
 Küs, barışma mənə,
 amma gəl, eşidim səsin...
 Buludlardan boylanma!
 Yağışa dön,
 islat göz yaşlarımda məni.
 Sən gəl, sil ömrümdən qəmi, kədəri.
 Sən gəl ki, ruhumun naləsi dinsin.
 Bir dəfə gözlərində gözlərim gülsün.
 Xəzan ömrümə bir günəş gəlsin.
 Gəl, nəfəsimi kəsən adam, gəl!
 Gözlərinin istisinə bürü məni...
 Gəl, ömrümün həsrəti...
 Bir gün mütləq gəl!
 Susma, danış mənimlə.
 Yetər ki, gəl!..
 Nəfəsimi geri ver,
 ey nəfəsimi susaraq alan adam.
 -"Necəsən?!.."

Yenə susmaqla cəzalandırırsan məni,
 yenə səssizliyində boğursan duyğularımı...
 Yenə möhtacı olduğum
 baxışlarının boynuna sarılıram...
 Sənsizliyin səssizliyinə çəkilirəm...
 Hərdən sənsizlik belə -
 "Sən" olur, saçlarımı oxşayır.
 Hərdən də baxışlarım
 xəyalının üzündən öpür,
 amma "Sən" olmursan...
 "Unut!"- deyirdin.
 Unutdum - sevincimi, sakitliyimi, hüzurumu...
 Unutdum - səninlə olan hər dəqiqəmi...
 Mən səni yox, səndə olan məni unutdum...

Məni - "Mən"siz qoymaq üçünmü
 gəlmişdin, dünyama?!..
 Bu qədərmi çətinmiş "Mən" olmaq?!..
 "Biz" ola bilmədik...
 Ən azından bir yerdə "Mən" olaq...
 Axı mən sənsiz mən ola bilmirəm...
 Mən sənsiz - yağışsız bulud oluram,
 nursuz günəş oluram,
 budaqsız yarpaq oluram,
 susuz torpaq oluram...
 Təkcə mən ola bilmirəm...
 Ruhumu aldığın kimi
 məni də məndən almısan...
 Oğru olub,
 qəlbini oğurlamaq istəyirəm - demişdin.
 Özümü də qəlbimlə bərabər apardın...
 İndi niyə sahib çıxmırsan, apardığın "Mən"ə?!..
 Çox çətindir sənsizlik,
 həsrəti qəlbimi oyanım,
 ətrini gözümdə qoyanım,
 ay məni məndən alanım,
 niyə birdən bu qədər yadlaşdın axı?!..
 Nolar ey, susmağınla cəza vermə!..
 Bir kəlmən yetər! De:
 -"Necəsən?!.."

Yenə səhəri bərabər açdıq, susmağınla.
 Yenə bir təbəssümünün əllindən tutdum,
 ümüd işığı kimi...
 Bir insana dəyər vermək
 çox çətindir, bilirsənmi?!..
 Ucaltmaq, göylərin qatına qaldırmaq.
 Ən çətini nədir, bilirsənmi?
 Gözlərində ucaltmış insan,
 səni yerə vura.
 Ölmək ondan asandır e...
 parca-parca olan ümudləri toplamaqdansa...
 Susmağınla yerə vurma sevdəmizi!..
 İdeal zənn edirsən, gözündə birini.
 Onun içdiyi su, yediyi yemək,
 ətir-qoxusu, hətta udduğu nəfəs
 belə də fərqli olur, sənin aləmində...
 Axı onu fərqli bilən sənsən.
 Yox, əslində fərqli olan sənsən.
 Sənin ruha hōpan sevgin,
 ətrin - ruhun özüdür.
 Susmağında fərqlidir, hissələrində fərqli...
 Susduqca daha çox sevimli olursan, bilirsənmi?!..
 Sən sus!
 Nəfəsinin ətri gəlsin, gözlərindən.
 Sən sus!

Mən səsindəki sükuta sarılıım,
nəfəsində ölüm.
Sən susduqca daha çox bağlanım sənə...
Sevməyi, həsrətinə sarılmağı,
nəfəsindən öpmək öyrədənim.
-"Necəsən?!.."

Nolar, mənə də susmağı öyrət!..
Sənə qədər sevgi xəyal idi,
sonsuzluq idi.
Bə'zən bulud idi, bə'zən yağış idi,
bə'zən də günəşin batışı idi...
Sən sevgi kimi gəlmədin ki...
Çünki sən həyat sirdaşım idin.
Baxışlarla danışar, dodaqlarla susardıq...
Biz susa-susa sirdaş olduq.
Bir "Salam", bir də "Sağ ol" ilə...
Kim çəkdi ki, sevginin adını?!..
Hansımız məhəbbəti qonaq çağırırdı?!..
Gəldi, qonağım oldu məhəbbət.
Əlində eşqi gətirdi və daha geri dönmədi...
Üşüdüm sarıldı, ağladım göz yaşımı sildi...
Adını qoya bilmədim ki, sənin.
Darıxmağa başladım, salamın gecikdikcə.
Carəsiz qaldım...
Kim açdı ki, sevginin qapısını?!..
Bağlamışdıq onu axı.
Elə bil yağış kimi sərhəd tanımadan yağdı.
Hopdu ruhuma.
Və gec oldu, dana bilmədim.
Gəldin sevgini öyrətdin,
sevməyi öyrətdin - dəyəri, ləyaqəti öyrətdin.
Qısa oldu, gəlişinlə gedişin arasında vaxt.
Bir dünya evi qurdun mənə -
divarları məhəbbət, tavanı sevgi.
Qapısı, pəncərəsi olmadı.
Qoymadın ki...
Çünki həsrətini hopdurdun dünyama.
Baxışlarındakı qoxu ruhumu bürüdü.
Həsrəti yaşatdın, hicranı daşıtdın dünyama...
Sən öyrətdin sevməyi, həsrəti.
Baxışlarından öpməyi öyrətdin...
ürəyimin ağrısı ilə oynamağı da...
Nolar, susmağı da öyrət...
Öyrət ki, soruşmayım:
-"Necəsən?!.."

Bə'zən bir insanı qorumaq üçün
həyatından belə keçərsən.

Bə'zən də susaraq,
özündən uzaqlaşdırarsan...
Hətta qəlbinə də toxunarsan,
ununutsun deyə.
Bilməzsən ki, ən çox
yanında susduğuna ehtiyacın olar...
Ən çox dərdlərini onunla bölüşmək istəyərsən...
Bə'zən bir baxışa sığınıb susarsan.
Gözünün yaşı qəlbinin "kaş"ı olar.
Dünyaya susaraq meydan oxuyarsan.
Deyirlər, sevgi narkotik kimidir.
Alışdınsa, xilas mümkünədür.
Bəlkə də narkotikdən xilas olan da, sağ qalar.
Sevgidən qurtulmaqsa çox çətindir.
Ruhunu alar, cismində quru qəfəs qalar.
Ən çətini də sevdasına yandığın
susaraq sənə cəza verər...
Sevdiyini bütün varlığın olar.
Sənə sevgisi ilə bir dünya qurar.
Gəlişi ani olar, gedişi isə müsibət...
Getməz ki...
Qəlbində qalar, qəlbinə oyar...
Adına dəli deyirlər.
Sınır eşqin, parçalanarsan -
misralara səpilər duyğuların.
Hər misrada, hər sətirdə
bir parçan qalar...
Aciz olarsan,
paralanmış eşqini misrandan almağa...
Eynisini yaşadım, illərdir...
Bilirsənmi, yenə sənə ehtiyacım olar.
Məni sən qaldırarsan düşdüyüm yerdən.
Ya əllərini uzadıb,
ya baxışlarına sığınıb, qalxaram ayağa...
Sənə sığınıb, sənə sarılıb qalxaram.
Təkrar düşməyimə qıyarsanmı, görəsən?!..
Hər gün həsrətinə sarılıb,
sənə bir salam deyərdim.
Və hər gün "Necəsən?" - deyə soruşardım.
Əslində bütün bunları
səndən gözləyirdim, bilirsənmi?!..
Gözləyirdim ki, soruşasan: "Necəsən?"
Bilirəm soruşmayacaqsan.
Ən azından,
ovunmaq üçün cavabı özüm verim...
Eşq dağımda qar olanım,
Həsrətimə bar olanım,
Ay könlümə yar olanım,
Ölürəmeeeeee, ölürəm!..